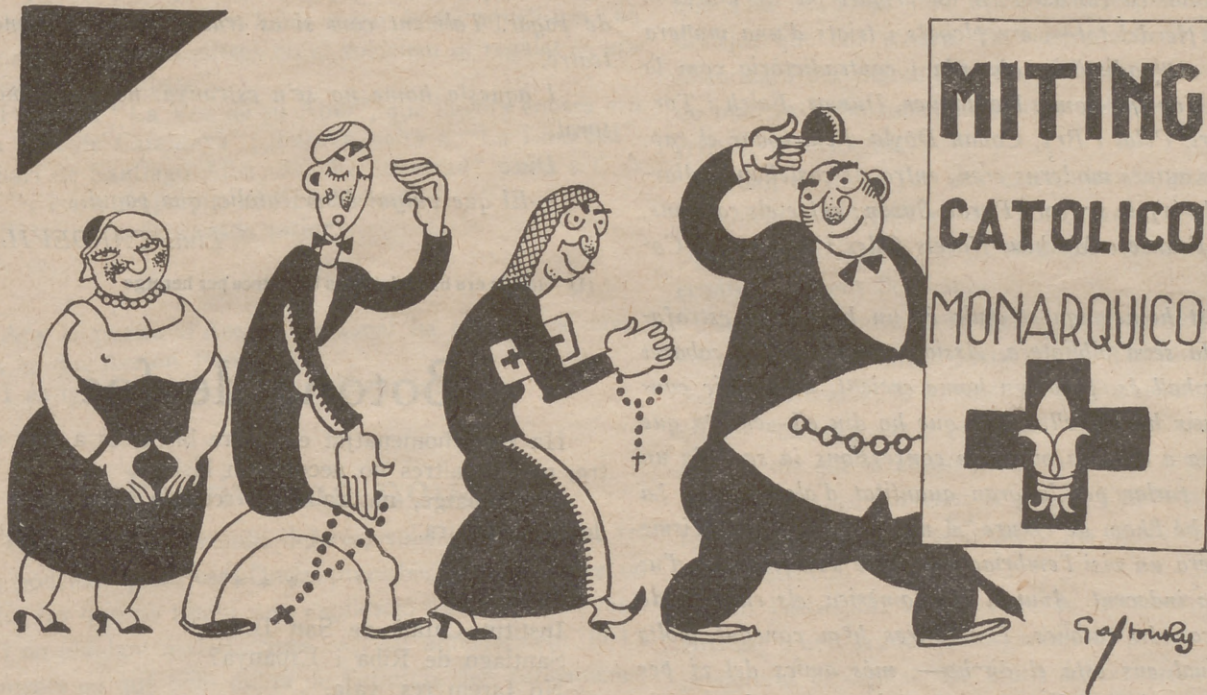

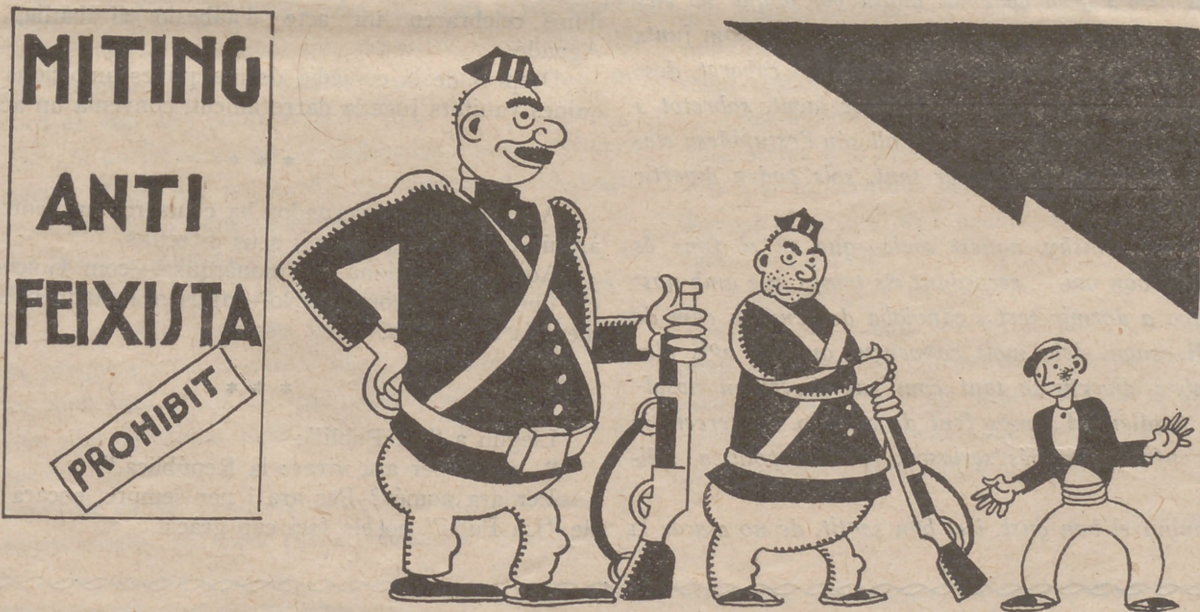

LA CAMPANA DE GRACIA

AQUESTA REPÚBLICA!..

Mítings i conspiracions monàrquics, ningú els diu res.

Mítings republicans, prohibits per tot arreu.

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Telèf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes
cada trimestre. { Estranger . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

INTENCIONS

L'HOME DE L'ESTAMPETA

L'home de l'estampeta es jove, relativament jove: uns quaranta anys. L'home de l'estampeta ha anat, de moment, a bons col·legis—o sigui: col·legis de preu alt—, ha cursat estudis universitaris. Es a dir: no és un ignorant del tot, no és un analfabet.

Al contrari: és un home que, tan sovint com ha pogut, ens ha parlat de llibres i de la seva biblioteca. Quan hem visitat la casa d'aquest home, hem vist, però, que la famosa biblioteca consistia en un armari ple de llibres—no ben bé ple del tot—, arreglats i triats d'una manera absurda i contradistòria, absurda i contradictòria com la psicologia d'aquest home. Verdàguer, Dumas, Folch i Torres, Salgari, Pelai i Bry, Conan Doyle. Feia rodar el cap. Per ell, els autors moderns eren, entre els castellans: Alarcón, Pereda (1), la senyora Pardo Bazàn; entre els catalans, Guimerà, Francesc Matheu, Narcís Oller i el canonge Col·lell.

Aquest home, aquest amic és un home tan estafaritari com la seva biblioteca. Assidu concurrent al cabaret i al music-hall és, però, un home creient, un catòlic convençut. Puix ho diu ell, i com que ho diu ell—encara que quan arriba a aquesta mena de confessions ja se li fa un xic difícil parlar per la gran quantitat d'alcohol que ha engolit—, bé l'hem de creure. A més a més, el catolicisme no considera un visí l'embriaguesa. No s'embriagava d'una manera indecent. Avui, a Nordamèrica, els enemics de la llei seca són catòlics. I nosaltres hem conegut molts rectors—mal ens està el dir-ho—, més amics del vi per a dir missa—i de l'altre—que de l'aigua per a banyar-se.

Avui hem trobat aquest home, aquest amic. Feia temps que no ens veia i això ha estat motiu per a què no ens deixés anar, perquè anéssim a fer l'aperitiu, i anéssim junts a sopar amb la perspectiva del music-hall i el cabaret, després de sopar. Una perspectiva ben poca laent, sobretot a Barcelona, on el cabaret i el music-hall són l'estupidesa elevada a la quinta potència i, per tant, sols poden divertir quatre estúpids.

Al primer whisky, aquest amic—que en el fons és un infeliç, un bon noi—, recordant els temps que amb nosaltres, anava a dormir tart i canviava de senyora com de camisa. Al segon, deia molt convençut que els nois d'avui no saben divertir-se tant com ens divertíem nosaltres quan perdiem el temps fent de corrido. Al tercer, ja ens feia confidències més serioses: família, política, religió.

Ha tingut el bon gust, i el bon sentit, de no atacar la

República. No està descontent de la República i creu que tots els seus dirigents són uns bons minyons perquè no han fet ço que altres feren a França l'any 1793 i a Rússia l'any 1917. No, no: ell és un dels pocs catòlics que no ataquen la República.

I això que és, segons diu, un veritable, un sincer catòlic. Per a demostrar-nos-ho, es treu de la cartera una estampeta i ens l'enssenya. En aquesta estampeta hi ha representat, en una reça, el Crist clavat en creu. En l'altre, text. I sota el text, la firma del nostre amic, confessant que és catòlic i que vol morir catòlicament.

Es un desig com qualsevol altre.

Però per a tenir, per a lluir aquesta estampeta s'ha de pagar. Talment com si es tractés d'un abonament de teatre.

I aquesta home no se'n estranya, ho troba molt natural.

Diu:

—El que vulgui ésser catòlic, que pagui.

Lluís CAPDEVILA

(1) Galdós era bandejat de la biblioteca per heretge

Botons de foc

Ha estat homenatjat el nostre bisbe, és a dir: el nostre, no. Nosaltres no necessitem bisbes.

L'homenatge, naturalment, recordà els millors temps de la dictadura.

* * *

Institut Català de San Isidre?
Santiago de Riba i Espanya?
No farem res, vaja.

* * *

Les entitats d'Esquerra de Barcelona, el passat diàllums celebraren un acte d'adhesió al batlle, Jaume Agudé.

Després de la comèdia de mesquines ambicions i mesquines vanitats jugada darrerament, convenia un acte així.

* * *

A Oviedo, el governador ha clausurat un centre monàrquic i ha empresonat els seus directius.

Aquí a Barcelona els monàrquics—com Goicoechea i els que van a acomiadar-lo—injurien i ataquen impunement la República.

* * *

Llegim a "La Publi":

"...còses per ara vives: la República."

Per ara només? Per ara i per sempre, encara que als de "La Publi" no els faci cap gràcia.

Un poble, baix la direcció dels capellans, retarda cent anys la seva civilització

Hom diu que hi ha una epidèmia de ràbia entre els gossos.

Entre els gossos, només?

I entre la púrria monàrquica i clerical?

* * *

Diuen que el popular contrabandista Joan March ha subvencionat "El Debate" amb tres milions de pessetes.

Si és així, aviat veurem Josep Pla de director d'"El Debate".

* * *

El comte de Guadalhorce, Martínez Anido, Aunós i Callejo—és a dir: quatre indesitjables, quatre culpables que no han estat castigats degudament—han firmat una declaració en la qual es solidaritzen amb Calvo Sotelo, un altre brètol.

En comptes de firmar declaracions, valdria més que no s'amaguessin, que vinguessin a respondre dels seus actes.

Que és el que fan els homes, quan tenen el que han de tenir els homes.

* * *

Aquell pobre Xenius, home a sou de tot aquell qui l'ha volgut comprar—nosaltres no el voldríem ni regalat—, ara escriu a "El Debate".

Primer a "La Voz de su Amb", que llavors encara era "La Veu de Catalunya"; després, saltà a "La Libertad", el diari de Santiago Alba; de "La Libertad" passà a l'"A B C"; i ara reapareix en "El Debate".

Sí, vaja; cada vegada pitjor.

* * *

Ara la púrria d'Acción Nacional ha canviat de nom. Ara es diu Acción Popular.

I és igualment púrria i igualment impopular.

Horitzons nous

Encara que ens resulti dolorós, volem registrar un fet que podríem qualificar d'incomprensible, si no fos que no hi ha res que no tingui una explicació lògica. No obstant, bo i no oblidant mai el criteri exposat anteriorment, hi ha moments en què hom dubta de l'eficàcia dels raonaments.

Ens ha suggerit aquestes consideracions filosòfiques una discussió sostinguda amb un home de la nostra mateixa condició social, que està cridat pel destí a representar en la societat idèntic paper que nosaltres, i, a pesar d'aquesta similitud, ens ha resultat impossible de posar nos d'acord en cap dels punts tractats.

Davant un fet semblant, és endebades que ens esforcem en aclarir el per què pot existir tal divergència ideològica entre éssers de la mateixa condició social.

La defensa mútua és instintiva en totes les classes socials; es pot dir que si hi ha alguna excepció, aquesta es troba en la classe que més fermament hauria d'estar lligada, perquè els llaços que la uneixen són el jou i la misèria: amb això queda dit que parlem del proletariat.

No s'ha de cabilar molt per topiar amb els motius que indueixen un home a convertir-se en enemic dels seus germans de causa, i aquests motius són tan poderosos que li donen coratge suficient per a col·locar-se hostilment da-

vant nosaltres, que no cometem altre delictes que defensar-nos i defensar-los de la despòtica tirania capitalista, la qual lluita cada vegada amb més braó, veient que el predomini amb el qual durant segles sensers ha esclavitzat el món, li fuig irremeiablement de les mans.

Quan es posseeixen interessos, és fins a cert punt comprensible i disculpable el divorci espiritual amb la classe proletària, ja que és molt lògica la defensa dels mateixos; no obstant, és absurd i inexplicable que el poble, contra el qual es confabulen les classes privilegiades, es divideix en dos bàndols per a defensar el que és la base del seu infortuni, quan hauria d'unir-se indisolublement per a destruir d'arrel el que, constituint el benestar d'un, significa la dissort de molts.

Si aquesta lamentable manera d'obrar redundés únicament en perjudici d'aquest sector inconscient, mereixeria que silenciéssim les llastimoses conseqüències que la seva actitud els ha d'o ocasionar; mes com que aquestes s'estenen fatalment i envaeixen el poble en general, això ens obliga a parlar amb energia, encara que ja sabem a bastament que s'ha de donar una equívoca interpretació als nobles desitjos que ens mouen. La nostra actitud té precedents històrics, i per damunt de tots fulgeix en la nostra ment, de manera imborrable, la imatge dolorosa del sublim sacrificat del Gògota.

Quan es lluita per una causa sincera, mai no és completament inútil l'esforç de l'home; però, tot i no oblidant aquesta consideració, hi ha moments en què l'esperit més ecuanim es sent desalentat.

Afortunadament pels ideals revolucionaris, vivim una època en què l'evolució social no ha d'inculcar-se amb mètodes doctrinaris; la societat està falta de tot, fins el punt que es veu obligada a prescindir de l'indispensable; ja no s'ha de dir que la necessitat és la gran impulsora dels moments dessisius, i davant la presiò d'aquesta desapareixen totes les tendències polítiques, per a formar un potent bloc destructiu.

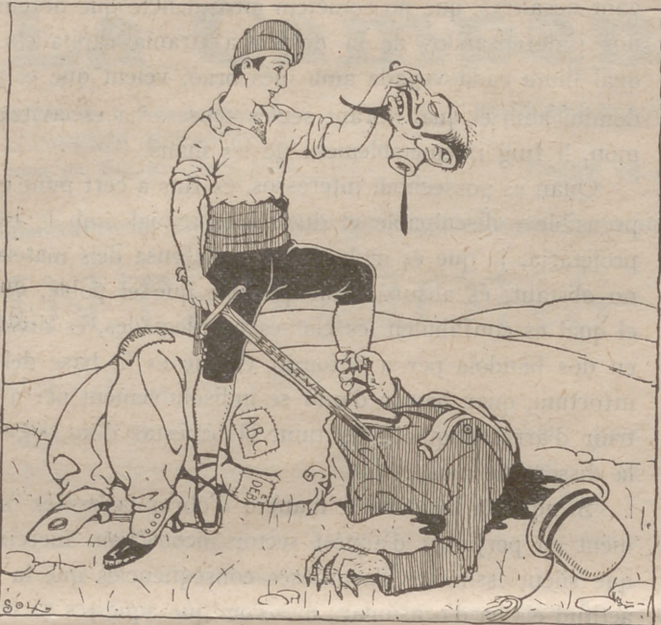
En l'actualitat ens trobem, és necessari confessar-ho, enfront d'una franca desorganització social, en la qual té predomini el capital. Es inútil buscar en altra causa els motius de la creixent efervecència del proletariat, com, així mateix, és evident que aquest predomini capitalista, que indubtablement es troba a les seves acaballes, és el que impulsa a fonamentar la base de la futura societat purament democràtica.

L'esclavitud humana, que vergonyosament compta segles, arriba a la seva fi. L'egoïsme desmesurat dels mateixos que la crearen, haurà fet possible la seva abolició. Perquè això sigui una realitat, només falta l'empenta pòstuma dels esclaus.

Estan propers els dies en què els homes clarividents que formen al cap dels protestataris, i que per aquesta mateixa causa són constantment perseguits i empresonats, han de convertir-se en jutges inflexibles dels seus perseguïdors, amb l'atenció fixa exclusivament a assolir una era d'equitat i amor entre els homes.

A. S. GRIFOLL PONT

Moltes esglésies i poques Cases del Poble

Aquest patriotisme central ful, que fa pudor de ranci.

Un complot militar

DETENCIÓ DEL BARÓ DE LA MORA I DEL FILL DEL GENERAL BARRERA

Dimecres al matí va ésser detingut al seu domicili el senyor Lluís Franco de Espez, baró de Mora, capità de complement d'artilleria, i escriptor.

La policia ha practicat un registre al seu domicili i ha trobat quatre fusells maüisers, dues pistoles, una caixa de municions, proclames dirigides a l'exèrcit directament, i altres que fan referència a l'exèrcit i llistes amb nombrosos noms.

Sembla que el baró manifestà que aquestes relacions corresponen a subscriptors d'una revista que tingué fa temps.

Quedà detingut a la Direcció de Seguretat.

El cap superior de policia, en interrogar-lo els periodistes manifestà que no podia dir res referent sobre aquesta detenció.

A dos quarts d'una acudí al despatx del cap de policia el comte de Vallellano. Hom suposa que la visita té relació amb la detenció del baró de Mora.

LA DETENCIÓ DEL CAPITÀ BARRERA

Davant la presència del cap superior de Policia, va compareixer també el senyor Alfons Barrera, fill del general del mateix cognom, que ha prestat una extensa declaració.

Acabada aquesta, el senyor Barrera ha quedat detingut al despatx de l'inspector de guàrdia.

Després ha estat interrogat el senyor Josep Antoni Primo de Rivera, i seguidament ha estat alliberat.

A continuació ha declarat novament el senyor Barrera, i ha tornat a quedar detingut a la inspecció.

Ha prestat declaració la mestresa de la cambra que el baró de la Mora tenia llogada al carrer de Goya i la portera de la finca.

Sembla que en la seva declaració davant el cap superior de policia, manifestà el senyor de la Mora que les proclames adreçades a l'Exèrcit i les altres que tracten de qüestions militars li foren trameses per un amic que milifà a les files monàrquiques.

En el que fa referència a les armes, el baró de la Mora no havia pogut justificar la seva procedència, sinó dient que les tenia al seu poder des de fa molt de temps i que no intentava fer-ne ús per a res ofensiu contra el règim.

EL NOI BARRERA ESTA INCOMUNICAT

A les dotze de la nit acudí a la Direcció general de Seguretat el sots-secretari del Ministeri de la Governació, senyor Esplà, i tot seguit passà al despatx del cap superior de policia, amb el qual va estar conferenciant durant uns vint minuts.

Se suposa que l'entrevista estava relacionada amb la detenció del baró de la Mora i del capità N'Alfons Barrera, fill del general del mateix cognom, els quals estan detinguts i incomunicats a la Direcció de Seguretat.

LA TERRA

ABANS QUE SIGUI TARD

Tornen a venir aquells dies que tant plauen a l'home de ciutat. Dies llargs que permeten el passeig fins altes hores, properes vacances—més o menys llargues—, coses totes que alegren amb futures visions de camps i platges.

Al pagès l'estiu li representa tot el contrari; és l'hora de recollir els fruits. Fineix el lent part de la terra fecundada pel treball, i apressadament deu recaptar-se allò que la humanitat necessita per llur existència.

No parlarem pas ara del sofriment físic que aquest treball reporta. El pagès sap que és necessari i l'executa.

El sofriment—i més aquest any—és d'una altra causa. Es sofriment moral, és incertitud, és set humaníssima de justícia que ell espera de la República, i que aquesta tant triga a donar-li.

Les provocacions dels propietaris i les seves tortubses maniobres han portat un frenesí a l'ànim del pagès català.

Es fa precisa una solució, si no es vol portar Catalunya per vies que tots odiam. Es precis que no sigui donat un espectacle violent que sols mal pot causar. Reprimir un moviment d'indignació amb la força, deu ésser evitat per tots els mitjans.

Ve la collita, repetim. Les disposicions que els jutges donen a les demandes de revisió, atenent-se a la "lletra" del Decret de 31 d'octubre (que no sabem pas qui el va demanar, encara que ens ho pensem), fa que la pagesia es senti befada en les seves justes demandes, i això abona tota sembra d'idees demagògiques, en braços de les quals cauran els nostres pagesos, conduïts fins ara dintre el límit legal i les fórmules alliberadores.

L'absurda distinció entre els que paguen a l'amo en fruits o li paguen en diners, portarà, a no dubtar, dies dolents per Catalunya.

Les classes productores s'han adelantat a suggerir la conveniència d'un arranjament i fer-ho saber a les autoritats, tant de Catalunya com del Govern Central. S'ha posat també en coneixement d'organismes representatius de la part propietària, qui va dir que consultaria els seus afiliats.

Per ara no se sap res. Les collites són a sobre; el mal-estar va augmentant, i aquell que no hagi volgut donar solucions serà el responsable dels esdeveniments.

JOSEP MURGUÍA

A la República Francesa, bufetejar a un ex-rei, costa sis mesos de presó

L'obrer espanyol González Manzanares, que bufetejà a Alfons de Borbó en desembarcar, ha estat condemnat per la Cambra Correccional a la pena de sis mesos de presó.

Trobem que es una cosa exagerada sis mesos de presó per pegar unes bofetades a un senyor particular, encara que hagi estat rei.

Si és que els francesos l'estimen tant, a l'ex-rei, que s'el quedin: ja els hi regalem.

Correu de l'Estranger

LA CONFERENCIA DE LAUSANA

Les potències europees creditores d'Alemanya han convingut, amb el Govern del Reich, reunir-se a Lausana, a mitjans d'aquest mes, per tal de cercar la solució definitiva al problema dels deutes polítics.

Ja fa catorze anys que està plantejat aquest problema i hom ha tractat sempre vanament de resoldre'l. Ara, tots els indicis semblen indicar que la conferència de Lausana està condemnada a un nou fracàs. No hi ha absolutament cap probabilitat d'èxit.

Les causes d'aquest fracàs són múltiples. Hi ha la mala voluntat general, i, en particular, la de França i els Estats Units. Hi ha els esdeveniments polítics recents de Berlín; aquests esdeveniments no han fet sinó agreujar la tivantor de relacions entre França i Alemanya.

Aquestes són les causes visibles. Però, malgrat tot, són secundàries.

La veritable raó de la impossibilitat d'una reglamentació definitiva és que, a França, hom persisteix en l'error fonamental que fou el dels redactors del tractat de Versalles i dels acords de La Haia ((pla Young).

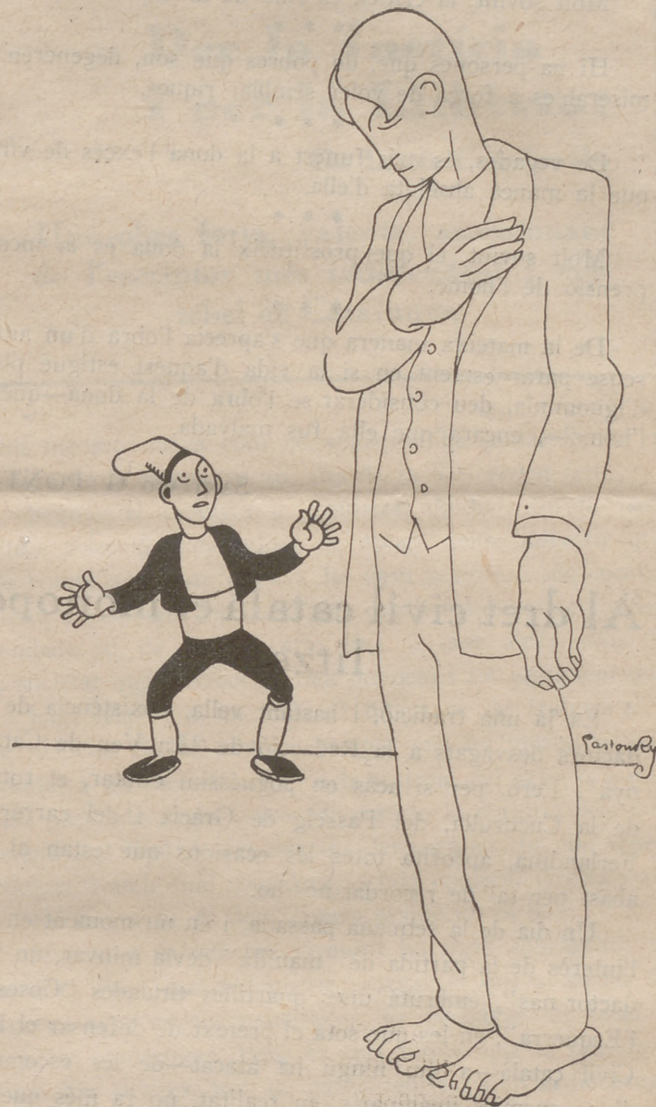
L'error consisteix a creure que és materialment i políticament possible de fer pagar a un poble un enorme deute polític o una enorme indemnització de guerra. És l'error dels Estats Units en allò que concerneix a llur crèdit contra Europa. És l'error francès tocant el deute alemany.

En 1918, a França, a Anglaterra, a Itàlia, etc., hom tenia la convicció que Alemanya pagaria, per la força, tot el que se l'exigís.

Aquesta convicció reposarà en dues raons principals: la primera és que el crèdit dels aliats era just. Alemanya havia desencadenat la guerra i l'havia portat a cap en condicions d'atrocitat i de destrucció sistemàtica: calia, doncs, que pagués.

La segona raó és que l'any 1871, França, vençuda, havia pagat a Alemanya, puntualment, una forta indemnització de guerra. Per què, doncs, no havia de pagar-la ara Alemanya, vençuda al seu torn?

Aquestes raons resten vives, encara, per a molts francesos. Fins són molts els que es lamenten de la feblesa dels governants en otorgar cada any noves reduccions, i reclamen una política de reparacions més enèrgiques. Són

L'ombra de Matteotti

—Gràcies, Catalunya, per la teva intenció

aquestes mateixes raons les que portaran, fatalment, el fracàs de la conferència de Lausana.

Les reparacions, en principi, són aquestes. Però el cas d'ara no és el mateix que el de la guerra franco-prussiana de 1871. L'indemnització tant, aleshores, relativament mínima i el món estava en plena prosperitat.

L'any 1919, en canvi, les ruïnes ocasionades per la guerra i les destruccions alemanyes assolien sumes fantàstiques: la reparació integral era impossible, però, tanmateix, hom imposà xifres astronòmiques. Durant gairebé un segle, Alemanya havia de pagar als aliats sumes enormes. L'any 1871, França, per contra, pagà el seu deute de guerra en dues anualitats.

En això hi hagué una falta inexplicable de sentit polític. ¿No van veure els homes de govern dels països aliats que les noves generacions d'alemanys refusarien més i més enèrgicament l'esclavitud del deute, el pagament del tribut? Era inevitable i hom no ho va ni sospitar!

Avui, del costat d'Alemanya, la posició és clara i neta. El poble, unànim, diu: No, ni un marc més per a reparacions. Hom recurrirà a la guerra del costat de França?

Religió! quans crims es cometen sota el teu nom

Notes d'un carnet

Molt sovint, la crítica és filla de la impotència.

* * *

Hi ha persones que, de pobres que són, degeneren en miserables a força de voler semblar riques.

* * *

De vegades, és més funest a la dona l'excés de virtut que la manca absoluta d'ella.

* * *

Molt sovint, el que prostitueix la dona és la incomprensió de l'home.

* * *

De la mateixa manera que s'aprecia l'obra d'un autor, sense parar esment en si la vida d'aquest estigué plena d'ignominia, deu considerar-se l'obra de la dona—que és l'home—, encara que ella fos malvada.

SANTIAGO G. PONT

Al dret civil català el monopolitzen

Es ja una tradició, i bastant vella, l'existència de redactors desvagats a la Redacció de "La Veu de Catalunya". Però, per si acàs en poguéssim dubtar, el rotatiu de la Cucurulla, del Passeig de Gràcia i del carrer de Ferlandina, aprofita totes les ocasions que estan al seu abast per tal de recordar-nos-ho.

Un dia de la setmana passada, i en un moment en què l'interès de la partida de "manilla" devia minvar, un "redactor-nas", embrutà unes quartilles titulades "Coscs de l'Esquerra", en les que sota el pretext de defensar el Dret Civil català—a qui ningú ha atacat—de les escames d'uns enemics imaginaris, en realitat, no fa més que dir quatre grolleries de Macià i de Companys, perquè han comès la gravíssima falta de posar-se una altra vegada a favor de la causa dels humils.

Amb ocasió d'un míting que tingué lloc a Torelló, Companys parlà, i és ben natural que ho fes, del problema agrari i de les seves incidències més recents a la nostra terra, i féu prorrompre als assistents en ovacions parlant de les explotacions indignes de què havien estat víctimes els pagesos per mitjà dels contractes usuraris que tots coneixem.

Doncs bé, això segons la mentalitat malaltissa dels redactors de "La Veu", és atacar el Dret Civil Català, i és un delictes de lesa pàtria. No senyors bromistes, no. Està bé que defenseu els pobres propietaris del 20 per 100 d'interès anual, a canvi d'un bocinet de pa. Però això no. El Dret Civil català, del setcents i del cinc-cents, mereix tot el nostre respecte i tota la nostra admiració patriòtica..., "però en el museu", que és el seu lloc. Voler-lo treure a airejar al carrer, és profanar-lo. Està estancat? Renovem-lo, doncs, però no l'apliquem abans de posar-lo al dictat de les necessitats de l'avui, i si pot ésser del demà. ¿No trobeu, que seria força més patriòtic, i de més bon to per a Catalunya, que el nostre Dret Civil, dintre de 15, 25, 35 anys, per ésser el més avençat, fos la matriu del futur Dret Civil de tot el món?

No barregeu els contractes migevals amb el Dret Civil català. Però encara que ho féu, tot sera inútil. El poble català, gelós del seu Dret, no us el deixarà embrutar,

senyors de la "Lliga". Espereu-vos asseguts i veureu com les nostres modalitats autòctones jurídiques renàixen. Però...—i ací ve la llaga de "La Veu"—, els contractes de parceria i de "rabassa" no, perquè seran curiosament arxivats en les Històries del Dret..., i res més.

R. BERTRAN I TAPUS

Dotze noms que cal recordar

Martínez de Velasco
Cuesta
Gómez González
Abilio Calderón
Casanueva
Alonso de Armiño
Madariaga
Ortiz
Fanjul
García Gallego
Gómez Roji
Royo Villanova

Aquests són els dotze diputats que varen votar contra el primer article de l'Estatut. Cal que recordem els seus noms.

I TAMPOC NO PODEM OBLIDAR AQUESTS ALTRES:

Baró de Viver,
Comte del Montseny,
Comte de Figols,
Joaquim Montaner,
Milans del Bosch,
Despujol,
Marquès de Hoyos,
Mola,
Fernàndez Heredia,
Berenguer,
Matos,
March,
Milianu,
Luca de Tena.

Cal que paguin tanta sang, tants negocis bruts, tante vileses, els que en siguin culpables.

Més atzagaiades

BEGUES

Sempre constants en fer públiques totes les injustícies fetes pels reaccionaris de Begues, fem menció una vegada més de la mala actuació del nostre batlle

No cal, repetim, la figura de la seva persona; és de tots prou coneguda, i seria cansar massa el lector; cal només resenyar el següent:

El nostre Ajuntament consta de nou regidors de dret i set de fet. Els dos que manquen, es veu que no els hi convenen disgustos.

La minoria, composta de tres, és l'única que defensa bé els interessos del poble, i, per tant, la que porta els debats al Consistori.

I així tenim que, en una sessió que es celebrà fa dues setmanes, protestaren enèrgicament de l'actuació del batlle, amb respecte al Repart d'Utilitats, del qual en parlarem extensament dintre de breus dies, assegurant entre tant que podrà sucra-s'hi pa.

I els veïns que presenciaven l'acte, pogueren sentir com

la presidència, no sabent què respondre, digué aquestes paraules: "Pleguem, que demà és dia de matines", i donà per acabada la sessió.

Voleu més salvatjada? Voleu més cinisme? No hi ha prou paraules al diccionari per qualificar l'actuació d'aquell home en semblants moments.

Essent així, desitjaríem que se'ns respongués a aquestes preguntes:

Hi ha alguna llei que digui que els regidors no poden, en plena sessió, fer les manifestacions que creguin pertinents? Seria tal vegada que li corria pressa perquè sentia vergonya que el poble sabés la seva actuació? Seria que l'esperaven al cafè de cal Sastre, catau dels cacics?

Si algun dia ens contesta, tal vegada poguem entendre el que ara se'ns fa tan difícil, del contrari, no comprenem com a tothora està desmoralitzant el Consistori i el mateix poble que li atorgà la seva confiança.

Sort que el poble ja comença a sentir ganes que se'n vagin per sempre aquests homes que juguen amb els interessos de Begues.

Avui tothom es desvetlla, mes si hi ha algú que dorm, sigui aquest escrit un resò perquè vegi que cal donar la cara per fruir la llibertat que tenen tots aquells pobles que al seu dia saberen escombrar els seus opresors.

Si la unió fa la força, cal que ens unim i meditem bé quins han d'ésser els homes que ens convenen, ja que els que tenim avui està ben demostrat que no serveixen ni per a nosaltres ni per a la República.

No podem permetre que sigui el nostre capdavanter un home que fins els minuts que dura una sessió li són envejables per poder anar a dormir. No podem permetre que sigui el nostre batlle el qui ens amaga més la forma en què estan els nostres interessos.

Per què fer embuts? El dia que aquestes autoritats no existeixin, el dia que hagin estat derrotats pels mateixos que els portaren al lloc que tan injustament ocupen, direm: "Gràcies, poble; continua treballant i fructificant amb més anhel que mai, perquè la confiança que havies de percebre, ara la tindràs, perquè has sabut donar-te-la".

Cartes de fora

CONTESTANT

A L'OPINIO PUBLICA DE BEGUES

No sabent a on dirigir la defensa particular d'una crítica directa apareguda la setmana passada a aquest periòdic, ja que indubtablement tractant d'allunyar la responsabilitat que pot contreure una sèrie de paraules incertes a la llum pública, o tal vegada per a donar eficàcia a aquell adagi tan antidemocràtic de "tirar la pedra i amagar la mà", no apareix per cap banda la signatura del home que portà a cap la crítica mencionada.

No volgüent, doncs, conèixer aquella temeritat que obstaculitza la marxa del progrés i de la civilització, i que abonant esplèndidament els camps de l'hipocresia, tracti de corrompre la dignitat humana, m'intercallaré a la fila dels homes que sabem donar la cara i el pit, i que la responsabilitat dels seus actes pugui recaure plenament damunt d'ells, dirigint-me des de aquesta fila a l'opinió pública de Begues (naturalment), consideran que no és

LLEGIU:

Per la Justícia i per la Llibertat

De Lluís Capdevila

Una obra forta, valenta, apassionant
de l'escriptor més independent i més
rebel de Catalunya.

tant incomprendible com de vegades l'ha pintat l'autor u autora de la campanya que des de fa dies venen fent.

Segons el cronista u cronistes alludits, formo part d'una colecció encubridora de cacics, sense advertir que als homes que fa referència, he sigut sempre, i sóc encara, un dels pocs que he combatut caballerament, com deu combatir-se, de cara a cara, dins de casa d'ells, dins de la societat que col·laboren, tota intenció i tot argument que no hagi respost a un ambient llibertari, de fraternitat i de justícia. No he advertit tampoc que les murmuracions criades a un recó del cine; a la tertúlia del cafè, o a una casa particular, com tenen per costum la majoria dels que ostenten el títol de republicans democràtics, ja mai tenen eficàcia, i amb aital consideració faig oposició directa contra tot lo que no és dret, contra el què no és llei.

Molt cert és que ma joventut ha sigut consagrada al sacrifici d'un ideal redemptor; veritat és que al costat de figures avui molt considerades, he propagat dit ideal a diverses comarques. Però és cert també que la grandesa d'aquelles figures, amb sa magna teoria i amb sa poderosa pràctica va demostrar-me palpablement fins on pot arribar un excés d'entusiasme, demostració que em lliurà l'inclinació i la caiguda a tota aglomeració exaltada, sempre font de perturbació i de desordre.

Ignoro en quin estat de febre pot trobar-se aquest escriptor de punta, quan confecciona els originals destinats a la publicació, ja que quan surten s'hi troben temes que no han existit sinó a la imaginació seva, i així ens trobem ara, burlant-se'n de la Premsa d'un míting que jo de clar i sosting no haver-la fet a ningú.

Però està clar; de la forma incògnita com ell ho fa qualsevol cosa pot dir-se, sobre tot no sentint cap mena de passió pel gust i la gràcia; però és que no em molestaré gaire aclarint els altres punts als quals fa menció, tement un resultat poc profitós dada una gran porció de negligència. Ademés, no hi trobo solta per a fer-los mereixedors de passar-hi temps escrivint.

Igualment comparegué a sa febril imaginació una capacitat que no existeix; que ningú n'ha fet esmena i,

No cal per això, ésser-ne gaire capaç per a ser-ho més no obstant, la fa resorgir i la posa en dubte.

que ell, i si té interès en deixar-ho demostrat, davant d'aquest públic que tantes vegades els hi ha cridat l'atenció, des de avui l'invito a fer-ho de la forma que vulgui i al lloc que cregui més convenient escriurem o parlarem, així és com ha de fer-ho els homes, així és com ho exigeix l'esperit democràtic, així com ho requereix un públic apassionat com ho és el públic de Begues; amb el pit descobert; amb la cara altanera i amb el front enlairat.

Això per sa part serà una ventatja, doncs podrà prescindir de la multitud d'espies que segons declara té a son sevei, poguent així estalviar-se el sou que deu dar-los i passant a la vegada a un pedestal més decorós.

Per ma part faig avinent que sóc contrari a aital forma de servei i per tant en prescendeixo rigurosament; doncs per saber a on arriba la sabiduria de molts homes no cal gaires investigacions. Bé prou queda demostrat amb ses accions collectives i fins individuals.

RAFEL MOTIS

SANT CELONI

Fa un munt de segles que fins la Grècia exemplar i sàvia, enviaba un personatge a estudiar als pobles escians l'art de Talia, per si recollien quelcom que els faltés en el teatre de la nació dels set savis.

Si ara, en ple segle xx, la República Espanyola tingués d'aquest problema, segurament que el poble agraciat seria el nostre, car a més del temps tràgic en què vivim per les visites dels agens executius amb amenaça d'embarcs, encara que si un te la gentilesa de demanar clemència, el nostre simpàtic batlle promet fer bon dat (malàits els descamisats de l'esquerra; res els espanta, sembla que visquin de miracle) tot s'arregla.

També tenim els nostres esplais còmics, perquè a més de les processons que tant sovint ens obsequien els cavernícoles, avalades amb el conglomerat compost de pupins, lligueros, radicals de quota, tenim algun jorn una gran manifestació ronsalera d'un petit estol d'estudians de botànica, paròdia del teatre clàsic, i per si no fos prou, ara ha sortit una gran "llumanera", un xicot que promet i no paga, un excelent enginer mecànic, conegut pel Rei de les Reixes. Primer actor del teatre municipal, que per un mos de pa sec diu penjaments del homes d'esquerra, féu les delícies cada dimecres (imitació gramola) a la manada.

I no parlem dels pallassos quebrinquen segons l'orquestra que toqui, perquè necessitariem tota LA CAMPANA.

PEP DE LA FARINA

HOSPITALET

Gràcies a la iniciativa de l'Ajuntament Republicà d'aquesta ciutat, dintre de poc tindrem una biblioteca.

Alguns dels que llegixin aquestes ratlles potsèr trobaran estrany que en una ciutat no hi hagués una biblioteca; doncs, sí, a Hospitalet, una ciutat amb quioscos curulls de novel·les pornogràfiques no teniem un local on els que no tenim cabals suficients per comprar bons llibres poguessim anar a llegir.

D'això en podem donar gràcies a un oblidat Alcalde i al caciquisme que a pesar de tot havia regnat i és fàcil que segueixi regnant.

Serveixi, doncs, en part meva, aquest escrit, per donar el meu més sincer aplaudiment a aquesta obra, ja que instruint el poble mitjançant escoles i llibres, és l'única forma de treure-li aquest regust de caciquisme que desgraciadament té la nostra ciutat.

JOSEP TRIAS

REPICS

AQUESTS BISBES!

El bisbe de Segòvia ha fet una pastoral contra el matrimoni civil i contra el règim republicà.

Aquest senyor ha estat multat, però creiem que encara hi ha en vigor la Llei de defensa de la República.

CATALUNYA

"Catalunya es constitueix en regió autònoma...—diu l'article primer de l'Estatut.

Regió?... Dieu-li com vulgueu: regió, nació, Estat...

El cas és Catalunya!

CORRUPCIO I CONTRABAN

"Informaciones", parlant de l'Estatut, ha dit que d'ara en avant, Barcelona serà la Xicago d'Europa, amb les seves corrupcions, els seus gangster i els seus contrabandistes...

I això ho diu "Informaciones", el diari de March?

Però és que, per ventura, hi ha, a la península, d'altres corrupcions, d'altres gangster, d'altres contrabandistes que els que sempre ha encobert i encobreix el cèlebre diari madrileny?

DILACIONS

Han estat concedits els suplicatoris per a processar els senyors March i Calvo Sotelo.

Massa tràmits...

Els dictadoretts, els Aunós, Sotelos i Anidos, els Marchs i Emilianos, els Berenguers i els Ventoses... haurien ja d'haver tingut el càstig que mereixen.

¿Es que tan sols pels obrers han d'existir els "Buenos Aires"?

REBELLIO I RESIGNACIO

Un orador catòlic—i burgès—, en parlar de comunisme i catolicisme, ha dit que el primer és la rebel·lió i el segon la resignació.

...la resignació dels desheretats de la fortuna. Molt humà i edificant!

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8. -- Barcelona.

"Creixeu i multipliqueu-vos" Capellans i monjes!